

In naam van de waarheid

Viveca Sten

In naam van de waarheid

Vertaald door Crius Group

SAGA Egmont

In naam van de waarheid

Vertaald door Crius Group

Originele titel *I sanningens namn*

Originele taal Zweeds

Eerste druk mei 2026

Copyright © 2025 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727251714 (POD)

ISBN: 9788727251707 (e-book)

ISBN: 9788727251691 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Voor Helen, omdat je er altijd bent

Proloog

De kinderen sliepen. De zon was nog niet opgekomen boven het gras rond de rode blokhutten, en de dauw glinsterde nog op de bootjes die uit het water waren gehaald.

Elke blokhut had twee slaapzalen en in elke slaapzaal sliepen acht kinderen. Acht meisjes en jongens, sommige met ronde wangen en tengere lijven, andere al met het eerste dons van de puberteit en beginnende borsten die zich begonnen af te tekenen.

Hij had een tijdje achter een boom gewacht, maar nu trok hij zijn pet dieper over zijn hoofd en keek om zich heen. Het werd snel lichter en de vogels zongen steeds luider.

Hij liep naar de blokhutten toe.

Het raam van de dichtstbijzijnde stond op een kier. Binnen kon hij net wat slapende figuren onderscheiden, met warrige haren en gebruinde gezichten. Voorhoofden waren vochtig van het zweet, armen bungelden over de rand van het bed.

Hij bestudeerde de deur. Die leek niet op slot te zitten; hij zag geen grendel in de kier tussen deur en kozijn.

Hij keek om en liet zijn blik over het terrein glijden. De accommodatie van de instructeurs lag een paar honderd meter verderop, tussen de pijnbomen. Ze waren laat opgebleven – de lichten waren pas na middernacht uitgegaan.

Een beweging trok zijn aandacht; er dook een stern omlaag naar het gladde wateroppervlak.

Kringen verspreidden zich vanaf de plek waar de vogel het water raakte en losten toen op.

Het zou maar heel even duren; hij wist precies wat hij ging doen.

Donderdag 12 juni 2014

‘Kijk toch niet zo sip, Benjamin.’ Åsa Dufva probeerde bemoedigend te glimlachen naar haar zoon. ‘Er zijn genoeg kinderen die dolblij zouden zijn als ze de kans kregen om op zeilkamp te gaan.’

Benjamin zei niets. Hij zat met gebogen hoofd op het bed, kijkend naar zijn telefoon. Het spelletje dat hij aan het spelen was liet een zacht elektronisch deuntje horen.

Åsa vouwde nog een spijkerbroek op en stopte die in de tas op de vloer. Ze had al een paar t-shirts en een hoody ingepakt, en ook zijn zeilkleding en een reddingsvest dat ze van een vriendin had geleend.

‘Je maakt vast snel nieuwe vrienden, misschien zijn er wel klasgenootjes?’

Nog steeds geen reactie. Benjamins blik bleef strak gericht op de iPhone die hij van zijn vader had gekregen.

Åsa’s kaak verstrakte toen ze dacht aan het verjaardagscadeau dat Christian hem een halfjaar geleden had gegeven. Benjamin was zo opgetogen geweest dat hij amper had gemerkt dat zijn

vader nog geen uur op het feestje was gebleven, maar Åsa had hem zien vertrekken. Hij was gestrest, haastig, vastbesloten om zo snel mogelijk terug te zijn bij Ninna en de baby.

Benjamin keek op. ‘Moet ik er echt heen?’

Er klonk twijfel door in zijn stem; tegen de wil van zijn vader zou hij zich nooit echt verzetten. Åsa opende haar mond, maar sloot die weer. Ze had Christian moeten zeggen dat dat hele zeilkamp een idioot idee was. Alleen maar omdat hij vroeger graag op kamp was gegaan, betekende dat nog niet dat hun zoon daar ook van zou genieten. Benjamin was niet sportief zoals Christian, en ook niet bijzonder extravert of sociaal. Hij hield zich liever op de achtergrond, zat het liefst thuis op de bank te gamen.

Maar zoals gewoonlijk had Christian zijn zin doorgedrukt.

Hij had alles al geregeld voordat hij überhaupt had verteld dat Benjamin was toegelaten tot een zeilcursus van een week. De dag voor midzomeravond zou Åsa hem ophalen. Morgen zouden Christian en Benjamin samen de veerboot naar Sandhamn nemen en dan doorreizen naar het eiland Lökholmen, waar het kamp werd gehouden.

Åsa zuchtte. ‘Vergeet niet na het ontbijt en voor je naar bed gaat je tanden te poetsen,’ zei ze terwijl ze een trui opvouwde.

Geen reactie.

‘Heb je gehoord wat ik zei?’

Benjamin keek op van zijn telefoon. ‘Ik ben de kleinste van allemaal. De rest is vast ouder dan ik.’

Dat klopte. Hij zou waarschijnlijk de jongste zijn, en hij was kleiner dan de meeste van zijn klasgenoten. Nog iets waarin hij verschilde van zijn vader, die groot was en brede schouders had.

Åsa ging naast Benjamin op het bed zitten. Hij zat met zijn rug tegen de muur, met opgetrokken knieën. Zijn lichtbruine haar

hing over zijn voorhoofd, maar Åsa wist dat ze de neiging om het naar achteren te strijken moest onderdrukken, want dat zou hem alleen maar irriteren.

Zonder haar aan te kijken vervolgde hij: ‘Ik kan helemaal niet zeilen.’

‘Daarom ga je juist naar het kamp, om het te leren.’

Åsa deed haar best om positief te klinken, maar het kostte haar moeite. Als het aan haar had gelegen, waren Benjamin en zij naar opa en oma in Småland gegaan, zoals ze altijd deden in de week voor midzomer. Het kamp was Christians idee geweest, maar het zou Benjamin niet helpen als ze nu een sarcastische opmerking zou maken over zijn vaders overtuiging dat hij zijn verantwoordelijkheden kon afkopen.

‘Het is maar een week, lieverd. Die is zo voorbij. Je weet dat papa echt graag wil dat je gaat.’ Ze kon het niet laten om door zijn haar te woelen, maar hij trok zich natuurlijk terug.

Ze moest de tas verder inpakken en dan aan het avondeten beginnen. Christian zou Benjamin morgenochtend om halfacht ophalen, en ze was moe na een lange dienst in het ziekenhuis. Zoals altijd waren er te weinig verloskundigen om het werk aan te kunnen.

Ze stond op en pakte een lichtblauwe pyjama uit de bovenste lade. Het flanel voelde zacht en glad aan onder haar vingertoppen.

De knoop in haar maag trok strakker.

Christian had erop gestaan dat Benjamin naar het kamp ging, maar zij was degene die hun zoon moest troosten. Christian maakte zich er geen zorgen over of Benjamin het wel naar zijn zin zou hebben of heimwee zou krijgen.

‘Het komt wel goed,’ zei ze, niet zeker wetend of ze het nu tegen haar zoon of tegen zichzelf zei. ‘Je gaat het hartstikke leuk vinden.’

2

Nora Linde sloot de map met het transcript van het verhoor en schoof hem van zich af. Het proces zou maandag beginnen. Het was haar laatste zaak voor haar huwelijk.

Nora glimlachte. Op midzomerdag om drie uur 's middags zouden zij en Jonas trouwen in de kapel op Sandhamn. Kleine Julia zou bloemenmeisje zijn, en Jonas' dochter Wilma haar bruidsmeisje. Adam en Simon zouden allebei getuige zijn.

Ze was al begonnen met het raadplegen van allerlei meteorologische websites. Jonas lachte om haar wanhopige pogingen om zichzelf ervan te overtuigen dat het niet zou gaan regenen. Op dit moment scheen de zon door de ramen van de Zweedse Autoriteit voor Economische Criminaliteit, maar het midzomerweer stond bekend om zijn grilligheid.

Haar blik viel op het computerscherm en haar glimlach verdween.

Vanmorgen had ze alweer een anonieme e-mail over het proces ontvangen. De inhoud was dezelfde als die van eerdere

berichten – agressieve beschuldigingen aan het adres van haar belangrijkste getuige.

GELOOF DIE KLOOTZAK NIET!

Zoals altijd was de toon venijnig en de afzender anoniem en ontraceerbaar.

Er werd op de halfopen deur geklopt. Nora keek op en zag Åke Sandelin, hoofdofficier van justitie.

‘Stoor ik?’ vroeg hij terwijl hij zijn bril met dun montuur afzette.

‘Nee hoor, kom binnen.’ Ze gebaarde naar de bezoekersstoel. Haar leidinggevende ging zitten en wierp een blik op de map op haar bureau: *B1216-14, De staat tegen Niklas Winnerman en Bertil Svensson.*

‘Ik dacht dat je hard aan het werk zou zijn.’

Nora knikte. Ze had het hele voorjaar besteed aan de voorbereiding van de zaak tegen Bouwbedrijf Alliance. De directeur had zoveel geld weggesluisd dat het bedrijf failliet was gegaan. Nora had hem aangeklaagd voor grove schending van het vertrouwen van de principaal en mikte op een lange gevangenisstraf.

‘Hoe staat het ervoor?’

‘Goed.’

De Autoriteit voor Economische Criminaliteit had de afgelopen jaren een reeks pijnlijke nederlagen geleden. Ze hadden meerdere grote zaken verloren, zowel bij de districtsrechtbank als in hoger beroep, en de media waren er als de kippen bij om dat breed uit te meten. Nora wist dat de directeur-generaal gebrand was op betere cijfers.

‘Deze winnen we,’ voegde ze eraan toe.

‘Ben je niet bang dat Winnerman zich eruit weet te praten?’

Zoals altijd had Åke het juiste gevoel bij de zaak. Niklas Winnerman, de directeur, had vanaf het begin elke beschuldiging ontkend. Zijn verdediging was helder: de Autoriteit voor Economische Criminaliteit had alles verkeerd begrepen en probeerde een onschuldig man achter de tralies te krijgen.

‘Fouten maken is geen misdrijf,’ had Winnermans advocaat tijdens een verhoor in het begin van de zaak gezegd. ‘Nog niet, tenminste.’

‘De verklaring van de commercieel directeur is cruciaal,’ zei Nora terwijl ze naar de bijbehorende documenten wees. ‘Ik heb net alle transcripties nog eens doorgenomen. Christian Dufva zweert dat Winnerman in zijn eentje verantwoordelijk was voor de deal die tot het faillissement heeft geleid. Dankzij Winnerman betaalde het bedrijf tien miljoen kronen voor een bouwvergunning die uiteindelijk niets waard bleek, en vervolgens wist hij het geld weg te sluisen naar het buitenland voordat iemand doorhad wat er aan de hand was.’

‘Een aardig appeltje voor de dorst.’

Nora moest hem gelijk geven. ‘Veel te veel voor een bedrijf van die omvang,’ zei ze. ‘Toen de rekeningen niet meer betaald werden, ging Alliance al snel kopje-onder. Als de curator geen argwaan had gekregen, was Winnerman er vermoedelijk mee weggekomen.’

Verderop in de gang ging een deur dicht en werd een sleutel omgedraaid. De werkdag liep ten einde; de meeste kantoren zouden snel leeg zijn.

‘Als ik het me goed herinner, zat het nogal geraffineerd in elkaar,’ zei Åke terwijl hij een lang been over het andere sloeg.

Nora knikte. Winnerman had zich achter een niet-bestaand bedrijf verscholen en had een alcoholist genaamd Bertil Svensson als stroman gebruikt. Svensson bracht het grootste gedeelte van zijn

tijd door op een bankje in het winkelcentrum van Hallunda, en ook hij was aangeklaagd wegens medeplichtigheid. Voor tienduizend kronen en een paar flessen jenever had Svensson zonder aarzeling alle documenten getekend en de deal officieel op zich genomen, zodat Winnerman buiten schot bleef.

‘Daarom is Dufva’s getuigenis zo belangrijk,’ zei ze. ‘Met zijn hulp moet ik de jury kunnen laten zien wat er werkelijk is gebeurd.’

Er was geen enkele twijfel geweest over Christian Dufva’s bitterheid en frustratie tijdens het verhoor, en Nora was ervan overtuigd dat hij er alles aan zou doen om zijn voormalige zakenpartner veroordeeld te krijgen. Ze hadden tien jaar samengewerkt en ‘dit was zijn dank’, zoals hij het zelf had gezegd.

‘Het geld is nog steeds niet terecht?’

‘Helaas niet.’

Dat was een flinke tegenvaller geweest. De tien miljoen was meteen overgemaakt naar een anonieme buitenlandse rekening, zodat ze alleen maar indirect bewijs hadden. Nora wist dat de verdediging die mislukte zoektocht naar het geld zou gebruiken als stok om hen tijdens het proces mee te slaan. Leila Kacim, de energieke jonge financieel rechercheur die op deze zaak zat, had echt alles uitgeplozen, maar zonder resultaat.

‘Hebben jullie enig idee waar het gebleven kan zijn?’

Nora schudde haar hoofd. Er stond geen miljoenenbedrag op Winnermans bankrekening. Hij woonde in een driekamerappartement in de binnenstad met een zware hypotheek en was mede-eigenaar van een zomerhuisje op het eiland Ingarö, samen met zijn zus. Verder had hij geen bezittingen. Nora had lang nagedacht over waar het geld gebleven kon zijn, maar ze had geen geloofwaardige verklaring gevonden.

Moest ze de anonieme e-mails noemen?

Ze aarzelde; tot nu toe had ze er weinig belang aan gehecht. De meeste officieren van justitie kregen dit soort berichten weleens. Maar voor ze haar beslissing had genomen, stond Åke al op.

‘Goed, het lijkt erop dat je alles onder controle hebt. Mooi. Trouwens, je weet dat er na de zomer een functie vrijkomt als plaatsvervangend hoofdofficier van justitie? Een goed resultaat hier...’

Hij trok veelbetekenend zijn wenkbrauwen op, en Nora kon een glimlach niet onderdrukken. Ze had al aan die functie gedacht sinds ze ervan gehoord had en in haar hoofd was ze al begonnen met het opstellen van haar sollicitatiebrief.

‘Even ter info: de directeur-generaal volgt deze zaak op de voet,’ voegde Åke eraan toe voor hij wegliep. ‘Stel haar niet teleur.’